

כה:

עין משפט
ור מצוה

במה מדליקין פרק שני שבת

מסורת הש"ס

סב א מ"י מ"ה מה' שבת
 הלכה א פנה לאורן סה
 טושי"ע א"ח מ' רמב ספיק
 ז:
 סב ב מ"י מ"ה מה' שבת
 הלכה ב פנה לאורן ל
 טושי"ע א"ח מ' רמב ספיק
 ז:
 סד ב מ"י מ"ה מה' שבת
 הלכה ב פנה לאורן סה
 טושי"ע א"ח מ' רמב ספיק
 ז:
 סה ד מ"י מ"ה מה' שבת
 הלכה ד פנה לאורן סה
 טושי"ע א"ח מ' רמב ספיק
 ז:
 סז ב מ"י מ"ה מה' שבת
 הלכה ז פנה לאורן סה
 טושי"ע א"ח מ' רמב ספיק
 ז:

רבינו הגאון

אמרנו מסתמא רב הירושלמי
 רב בשבת (תוכחה) [וחובה].
 וכן אמר רבא הירושלמי רב
 בשבת (תוכחה) [וחובה].
 לזכור הן אמר אפילו
 הרחיק דיו ורגלים בחמין
 חובה, מפני שהוא רבי
 אלעזר, ויש אומרים הרחיק
 דיו ורגלים בחמין מצוה.
 וכן בעצירת ב"ש שטרין
 ורבי חייבין, והלכה
 ככ"ה, ותנא משלום
 נפשי, זו הירושלמי.
 נשתי טובה, זה בית
 המרחץ, רבי יוחנן אמר
 הרחיק דיו ורגלים בחמין.
 ת"ר אין מדליקין בטבל
 טמא בחול, ואין צ"ל
 בשבת, מ"ש בתורה מה
 תורה שטורה אין לך בה
 אלא משעת דברה ואילן,
 אף תורה שטמא אין לך
 בה אלא משעת דרשה, היא
 אין מדליקין בעטרין ספרי
 שרירות שם יניח יניח
 וינא, אין מדליקין בצ"ע
 ספרי שרירות נודף שם
 יסתפק סמט.

תתן לו ולא לאורו כמיה לימא תמן לו ולא דבר שאין ראוי לו כלל וי"ל דאם כן לא לכחוב אלא תמן דאין נמיה פתוח משהו פרוטה מדכחיב לו משמע לו ולא לאורו:
 הירושלמי נר בשבת חובה. פי' במקום סעודה למונה
 היא שיעמוד במקום הנר משום עונג
 אבל מהדלקת נר גופיה לא היה פריך
 אפי' דפשיטא דחובה היא דהמתן
 (לקמן דף לא:) על ג' עבירות נשים
 כו' על שאין והירות הדלקת הנר:
 חובה, לגבי רחיצת ידים בחמין
 קרי ליה חובה דלא הוי
 כל כך מצוה ומיס' אחרונים קרי ליה
 חובה (משום סנה דמלח סומית
 ושברו כפי' וחמיה עפי' מן הראשונים)
 ויש שרוצים לומר לדון אהדלקת
 נר מדקרי ליה חובה כדאמרין (הולין
 קה.) מ"ש אחרונים חובה ואין טעוין
 ברכה ואומר ר"ת דשינוש הוא דלא
 דמי למ"ש אחרונים לא היה לו אלא
 להלכה בעלמא אבל הדלקת נר היא
 חובה של מצוה עונג שבת וכמה חובי'
 הן טעוין ברכה ומה שאומר טעם
 אחר שלא לבדן משום שאם היתה
 מודלקת וזמנת לא היה ל"י לכבותה
 ולחזור ולהדליקה ולא להדליק אחרת
 אין נראה דהא גבי מ"ש הדס (שם
 פ.) א"ס כסוה הרוח פטור מלקטוהו
 אפי' שהמקסא נרין לבדן וכן נולד
 מהול איכא למ"י ו'דאין צריך להטיף
 ממנו דס צרית וכשמל מניח צלילה
 פ"ר ר' אליעזר דמילה (לקמן דף קא:)
 המדליק נר צבנת מנרן אשר קדשו
 כו' ועוד נראה לר"ת שלא היה הנר
 מודלק ועומד שרין לכבות ולחזור
 ולהדליק כדאמר ליה יהוא סבא
 ובלבד שלא יקדים ובלבד שלא יאחר

רבינו הגאון
 רב בשבת (תוכחה) [וחובה].
 וכן אמר רבא הירושלמי רב
 בשבת (תוכחה) [וחובה].
 לזכור הן אמר אפילו
 הרחיק דיו ורגלים בחמין
 חובה, מפני שהוא רבי
 אלעזר, ויש אומרים הרחיק
 דיו ורגלים בחמין מצוה.
 וכן בעצירת ב"ש שטרין
 ורבי חייבין, והלכה
 ככ"ה, ותנא משלום
 נפשי, זו הירושלמי.
 נשתי טובה, זה בית
 המרחץ, רבי יוחנן אמר
 הרחיק דיו ורגלים בחמין.
 ת"ר אין מדליקין בטבל
 טמא בחול, ואין צ"ל
 בשבת, מ"ש בתורה מה
 תורה שטורה אין לך בה
 אלא משעת דברה ואילן,
 אף תורה שטמא אין לך
 בה אלא משעת דרשה, היא
 אין מדליקין בעטרין ספרי
 שרירות שם יניח יניח
 וינא, אין מדליקין בצ"ע
 ספרי שרירות נודף שם
 יסתפק סמט.

רבינו הגאון
 רב בשבת (תוכחה) [וחובה].
 וכן אמר רבא הירושלמי רב
 בשבת (תוכחה) [וחובה].
 לזכור הן אמר אפילו
 הרחיק דיו ורגלים בחמין
 חובה, מפני שהוא רבי
 אלעזר, ויש אומרים הרחיק
 דיו ורגלים בחמין מצוה.
 וכן בעצירת ב"ש שטרין
 ורבי חייבין, והלכה
 ככ"ה, ותנא משלום
 נפשי, זו הירושלמי.
 נשתי טובה, זה בית
 המרחץ, רבי יוחנן אמר
 הרחיק דיו ורגלים בחמין.
 ת"ר אין מדליקין בטבל
 טמא בחול, ואין צ"ל
 בשבת, מ"ש בתורה מה
 תורה שטורה אין לך בה
 אלא משעת דברה ואילן,
 אף תורה שטמא אין לך
 בה אלא משעת דרשה, היא
 אין מדליקין בעטרין ספרי
 שרירות שם יניח יניח
 וינא, אין מדליקין בצ"ע
 ספרי שרירות נודף שם
 יסתפק סמט.

מותר שרירות ע. ואף על גב
 דנפט נמי ריחו רע
 כדאמר בב"ק (דף יז:) הא בדמשח
 והא דנפטא ונפרק אחר להס
 המנוחה (יומא דף טז.) דא למדוד
 נפט אומריס לו מדוד לעלמין אין
 ריחו רע כמו עטרין:
 סרין בעצירת ב"ש שטרין. פירש
 כקונטרס ז"ש לא דרשי
 סמויין והא דלא קאמר אוקרין משום
 גריימא קמני צ"פ התכלת (מנחות דף מ.)
 פי' ס"א"כ (כל אומן) שמתמיהין עליו למה עושין כן כיון דהלכה ככ"ה ומשי גזרה שמה יקרב סדיני כו' ועוד מתרן גזרה משום כסות לילה
 ופירש"י בשבועה אחת שלא גזרו אלא על התכלת אבל בנימי חייב והא דא"ל ל'מלאכה לרב קטינא סדינא בקיטא סברלא כסויא לזיית מה
 תא עליה היינו לזיית מן המוצר מה תא עליה אלא לזיית בנימי היה עושה ובשעתין נמי היה להס לזיית של מינו והוי מתבדילא מר'
 יהודה לפי שהיה מחייב לעשות תכלת והיה סבור שעושין ככ"ה מדאורייתא וזייתו סבור אפי' לב"ה אסור מדרבנן משום כסות לילה ודמי לה
 לר"י דנפרק התכלת (שם דף מא.) מהדר לאחרי לזיית חובת טלית הוא מחסידים הראשונים משארנו כנגד ג' היו מעליין בו לזיית ודמי לה
 ואחרי לא מייתי מהכא דלא קמי אוקרין ועוד דכ"ה פוסק דחובת גברא הוא דמזכרינן להתעטף בלזיית ועוד דאמרין צפ"ק דיבמות
 (ד' ד.) גבי כלאים בלזיית דאפילו מאן דלא דרש סמויין בעלמא כמשה תורה דרש ואין יתכן לומר דכ"ה לא דרשי סמויין ועוד
 דרב עמרם גאון פוסק ככ"ה בששה דברים וחשיב הן כדדייהו ועוד אחרי נקט סדין בלזיית הוה ליה לנקט כלאים בלזיית ונראה
 לר"ת דכ"ה דרשי סמויין וצ"ה פטרי מדרבנן משום כסות לילה או משום שמה יקרב ופטרי אפילו ממנו מדקמני סדין בלזיית ולא
 קמני סדין בשבת כדאמר ר' אליעזר בר' דדוק כל המטייל תכלת כסדיני כו' וצ"ה מחייבין אפי' תכלת דלית לכו הנהו גזרות דכ"ה וכב"ש
 ק"ל כדמוכה כפי' דהן גריימא והשמה יחא דרב קטינא שלא היה לו לזיית כלל וכן תלמידיו של רבי יהודה לא היה להס כלל
 לזיית דסדיני ככ"ה ואומר ר"ת דאין לעשות טליתות של פשתן ולעשות בו לזיית אפילו מינו דכ"ה קיימא לן דפטרי והמבדק מנרן
 ברכה לנבטלה: גזירה משום כסות צ"ה. מדנקט סממא דש"ס האי טעמא ולא נקט טעמא שמה יקרב משמע דק"ל כרבי שמעון
 דפטרי כסות לילה צ"פ התכלת (מנחות ד' מג.) וכן משמע צפ"ה דכריתות (ד' ד.) דלמר כמענדא לא היו אומרים פשה לזיית בלילה אלא
 מתמליין דבר אל בני ישראל אמר אפי' כיון דאיהו מתמליין אן נמי מתמליין וכיון דמתמליין סמיימין משמע דמדוד כוליה
 דאין מצוה לזיית בלילה ולכן נשים פטורות מן הלזיית וכי יהודה וכי עמרם דהו רמי תכלתא לפרומא דאיעב' צייתת בהתכלת
 (ד' מג.) ונפרק קמא דסוכה (ד' יא.) וטע' משום דכרית דהויה מצוה עשה שלא הימן גרמא לא קיימא לן כושייתו דהא משמע
 שהס דווקא היו עושין ולא האחרים ונפרק קמא דקדושין (ד' לב.) מנו רבנן מצוה עשה שהימן גרמא שופר וילוב סוכה וזיית:
 ולימא

ואין לה פדיון ואסורה לזרים נפישין
 ואיבעית אימא קדש חמור שכן ענוש כרת
 רב נחמן בר יצחק אמר אמר קרא יתתן
 לו לו ולא לאורו מכלל דבת אורו הוא:
 רבי ישמעאל אומר כו': מאי טעמא אמר
 (ה) רבא מתוך שרירותו רע גזרה שמה יניחנה
 ויצא אמר ליה אביי ויצא אמר ליה שאני
 אומר הירושלמי נר בשבת חובה דאמר רב
 נחמן בר רב זבדא ואמרי ליה אמר רב
 נחמן בר רבא אמר רב הירושלמי נר בשבת
 חובה רחיצת ידים ורגלים בחמין ערבית
 רשות ואני אומר מצוה מאי מצוה דאמר
 רב יהודה אמר רב כך היה מנהגו של
 ר' יהודה בר אלעאי ע"ש מביאים לו עריבה
 מלאה חמין ורוחץ פניו דיו ורגליו ומתעטף
 ויושב בסדינין המצוייצין ורומה למלאך ה'
 צבאות והווי תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן
 אמר להן בני לא כך שניתי לכם סדינין
 בעצירת בית שמהא פוטריין וכו' מחייבין
 והלכה כדברי בית הלל ואינהו יסברי גזירה
 משום כסות לילה: ותנא משלום נפשי
 נשיתי טובה מאי ותנא משלום נפשי אמר ר'
 אבהו זו הירושלמי נר בשבת נשיתי טובה אמר
 רבי ירמיה זו בית המרחץ (ה) (אמר רבי יוחנן)
 זו רחיצת ידים ורגלים בחמין ר' יצחק נפחא
 אמר זו משה נאה וכלים נאים שעליה ר' אבא
 אמר זו משה מוצעת ואשה מקושמת לתלמידו
 חכמים: ת"ר איזה עשיר כל שיש לו נחת
 רוח בעשרו דברי רבי מאיר: סימן מ"ט
 ק"ס: רבי טרפון אומר כל שיש לו ק'
 כרמים ומאה שרות וק' עבדים שעובדין בהו
 רבי עקיבא אומר כל שיש לו אשה נאה
 במעשים רבי יוסי אומר כל שיש לו בית
 הכסא סמוך לשולחנו ויניא רבי שמעון
 בן אלעזר אומר אין מדליקין בצרי מאי
 טעמא אמר רבה מתוך שרירותו נודף
 גזרה שמה יסתפק ממנו אמר ליה אביי

ואין לה פדיון ואסורה לזרים נפישין
 ואיבעית אימא קדש חמור שכן ענוש כרת
 רב נחמן בר יצחק אמר אמר קרא יתתן
 לו לו ולא לאורו מכלל דבת אורו הוא:
 רבי ישמעאל אומר כו': מאי טעמא אמר
 (ה) רבא מתוך שרירותו רע גזרה שמה יניחנה
 ויצא אמר ליה אביי ויצא אמר ליה שאני
 אומר הירושלמי נר בשבת חובה דאמר רב
 נחמן בר רב זבדא ואמרי ליה אמר רב
 נחמן בר רבא אמר רב הירושלמי נר בשבת
 חובה רחיצת ידים ורגלים בחמין ערבית
 רשות ואני אומר מצוה מאי מצוה דאמר
 רב יהודה אמר רב כך היה מנהגו של
 ר' יהודה בר אלעאי ע"ש מביאים לו עריבה
 מלאה חמין ורוחץ פניו דיו ורגליו ומתעטף
 ויושב בסדינין המצוייצין ורומה למלאך ה'
 צבאות והווי תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן
 אמר להן בני לא כך שניתי לכם סדינין
 בעצירת בית שמהא פוטריין וכו' מחייבין
 והלכה כדברי בית הלל ואינהו יסברי גזירה
 משום כסות לילה: ותנא משלום נפשי
 נשיתי טובה מאי ותנא משלום נפשי אמר ר'
 אבהו זו הירושלמי נר בשבת נשיתי טובה אמר
 רבי ירמיה זו בית המרחץ (ה) (אמר רבי יוחנן)
 זו רחיצת ידים ורגלים בחמין ר' יצחק נפחא
 אמר זו משה נאה וכלים נאים שעליה ר' אבא
 אמר זו משה מוצעת ואשה מקושמת לתלמידו
 חכמים: ת"ר איזה עשיר כל שיש לו נחת
 רוח בעשרו דברי רבי מאיר: סימן מ"ט
 ק"ס: רבי טרפון אומר כל שיש לו ק'
 כרמים ומאה שרות וק' עבדים שעובדין בהו
 רבי עקיבא אומר כל שיש לו אשה נאה
 במעשים רבי יוסי אומר כל שיש לו בית
 הכסא סמוך לשולחנו ויניא רבי שמעון
 בן אלעזר אומר אין מדליקין בצרי מאי
 טעמא אמר רבה מתוך שרירותו נודף
 גזרה שמה יסתפק ממנו אמר ליה אביי

לימא
 דסברי בעלמא כלי קופסא חייבין בלזיית והכא פטריי דלא
 שייך למיית צבו אוקרין ובספיה דהן
 גריימא קמני צ"פ התכלת (מנחות דף מ.)
 פי' ס"א"כ (כל אומן) שמתמיהין עליו למה עושין כן כיון דהלכה ככ"ה ומשי גזרה שמה יקרב סדיני כו' ועוד מתרן גזרה משום כסות לילה
 ופירש"י בשבועה אחת שלא גזרו אלא על התכלת אבל בנימי חייב והא דא"ל ל'מלאכה לרב קטינא סדינא בקיטא סברלא כסויא לזיית מה
 תא עליה היינו לזיית מן המוצר מה תא עליה אלא לזיית בנימי היה עושה ובשעתין נמי היה להס לזיית של מינו והוי מתבדילא מר'
 יהודה לפי שהיה מחייב לעשות תכלת והיה סבור שעושין ככ"ה מדאורייתא וזייתו סבור אפי' לב"ה אסור מדרבנן משום כסות לילה ודמי לה
 לר"י דנפרק התכלת (שם דף מא.) מהדר לאחרי לזיית חובת טלית הוא מחסידים הראשונים משארנו כנגד ג' היו מעליין בו לזיית ודמי לה
 ואחרי לא מייתי מהכא דלא קמי אוקרין ועוד דכ"ה פוסק דחובת גברא הוא דמזכרינן להתעטף בלזיית ועוד דאמרין צפ"ק דיבמות
 (ד' ד.) גבי כלאים בלזיית דאפילו מאן דלא דרש סמויין בעלמא כמשה תורה דרש ואין יתכן לומר דכ"ה לא דרשי סמויין ועוד
 דרב עמרם גאון פוסק ככ"ה בששה דברים וחשיב הן כדדייהו ועוד אחרי נקט סדין בלזיית הוה ליה לנקט כלאים בלזיית ונראה
 לר"ת דכ"ה דרשי סמויין וצ"ה פטרי מדרבנן משום כסות לילה או משום שמה יקרב ופטרי אפילו ממנו מדקמני סדין בלזיית ולא
 קמני סדין בשבת כדאמר ר' אליעזר בר' דדוק כל המטייל תכלת כסדיני כו' וצ"ה מחייבין אפי' תכלת דלית לכו הנהו גזרות דכ"ה וכב"ש
 ק"ל כדמוכה כפי' דהן גריימא והשמה יחא דרב קטינא שלא היה לו לזיית כלל וכן תלמידיו של רבי יהודה לא היה להס כלל
 לזיית דסדיני ככ"ה ואומר ר"ת דאין לעשות טליתות של פשתן ולעשות בו לזיית אפילו מינו דכ"ה קיימא לן דפטרי והמבדק מנרן
 ברכה לנבטלה: גזירה משום כסות צ"ה. מדנקט סממא דש"ס האי טעמא ולא נקט טעמא שמה יקרב משמע דק"ל כרבי שמעון
 דפטרי כסות לילה צ"פ התכלת (מנחות ד' מג.) וכן משמע צפ"ה דכריתות (ד' ד.) דלמר כמענדא לא היו אומרים פשה לזיית בלילה אלא
 מתמליין דבר אל בני ישראל אמר אפי' כיון דאיהו מתמליין אן נמי מתמליין וכיון דמתמליין סמיימין משמע דמדוד כוליה
 דאין מצוה לזיית בלילה ולכן נשים פטורות מן הלזיית וכי יהודה וכי עמרם דהו רמי תכלתא לפרומא דאיעב' צייתת בהתכלת
 (ד' מג.) ונפרק קמא דסוכה (ד' יא.) וטע' משום דכרית דהויה מצוה עשה שלא הימן גרמא לא קיימא לן כושייתו דהא משמע
 שהס דווקא היו עושין ולא האחרים ונפרק קמא דקדושין (ד' לב.) מנו רבנן מצוה עשה שהימן גרמא שופר וילוב סוכה וזיית:
 ולימא

לימא
 דסברי בעלמא כלי קופסא חייבין בלזיית והכא פטריי דלא
 שייך למיית צבו אוקרין ובספיה דהן
 גריימא קמני צ"פ התכלת (מנחות דף מ.)
 פי' ס"א"כ (כל אומן) שמתמיהין עליו למה עושין כן כיון דהלכה ככ"ה ומשי גזרה שמה יקרב סדיני כו' ועוד מתרן גזרה משום כסות לילה
 ופירש"י בשבועה אחת שלא גזרו אלא על התכלת אבל בנימי חייב והא דא"ל ל'מלאכה לרב קטינא סדינא בקיטא סברלא כסויא לזיית מה
 תא עליה היינו לזיית מן המוצר מה תא עליה אלא לזיית בנימי היה עושה ובשעתין נמי היה להס לזיית של מינו והוי מתבדילא מר'
 יהודה לפי שהיה מחייב לעשות תכלת והיה סבור שעושין ככ"ה מדאורייתא וזייתו סבור אפי' לב"ה אסור מדרבנן משום כסות לילה ודמי לה
 לר"י דנפרק התכלת (שם דף מא.) מהדר לאחרי לזיית חובת טלית הוא מחסידים הראשונים משארנו כנגד ג' היו מעליין בו לזיית ודמי לה
 ואחרי לא מייתי מהכא דלא קמי אוקרין ועוד דכ"ה פוסק דחובת גברא הוא דמזכרינן להתעטף בלזיית ועוד דאמרין צפ"ק דיבמות
 (ד' ד.) גבי כלאים בלזיית דאפילו מאן דלא דרש סמויין בעלמא כמשה תורה דרש ואין יתכן לומר דכ"ה לא דרשי סמויין ועוד
 דרב עמרם גאון פוסק ככ"ה בששה דברים וחשיב הן כדדייהו ועוד אחרי נקט סדין בלזיית הוה ליה לנקט כלאים בלזיית ונראה
 לר"ת דכ"ה דרשי סמויין וצ"ה פטרי מדרבנן משום כסות לילה או משום שמה יקרב ופטרי אפילו ממנו מדקמני סדין בלזיית ולא
 קמני סדין בשבת כדאמר ר' אליעזר בר' דדוק כל המטייל תכלת כסדיני כו' וצ"ה מחייבין אפי' תכלת דלית לכו הנהו גזרות דכ"ה וכב"ש
 ק"ל כדמוכה כפי' דהן גריימא והשמה יחא דרב קטינא שלא היה לו לזיית כלל וכן תלמידיו של רבי יהודה לא היה להס כלל
 לזיית דסדיני ככ"ה ואומר ר"ת דאין לעשות טליתות של פשתן ולעשות בו לזיית אפילו מינו דכ"ה קיימא לן דפטרי והמבדק מנרן
 ברכה לנבטלה: גזירה משום כסות צ"ה. מדנקט סממא דש"ס האי טעמא ולא נקט טעמא שמה יקרב משמע דק"ל כרבי שמעון
 דפטרי כסות לילה צ"פ התכלת (מנחות ד' מג.) וכן משמע צפ"ה דכריתות (ד' ד.) דלמר כמענדא לא היו אומרים פשה לזיית בלילה אלא
 מתמליין דבר אל בני ישראל אמר אפי' כיון דאיהו מתמליין אן נמי מתמליין וכיון דמתמליין סמיימין משמע דמדוד כוליה
 דאין מצוה לזיית בלילה ולכן נשים פטורות מן הלזיית וכי יהודה וכי עמרם דהו רמי תכלתא לפרומא דאיעב' צייתת בהתכלת
 (ד' מג.) ונפרק קמא דסוכה (ד' יא.) וטע' משום דכרית דהויה מצוה עשה שלא הימן גרמא לא קיימא לן כושייתו דהא משמע
 שהס דווקא היו עושין ולא האחרים ונפרק קמא דקדושין (ד' לב.) מנו רבנן מצוה עשה שהימן גרמא שופר וילוב סוכה וזיית:
 ולימא

ספיה לז. (ב) מנחות מ.
 ערות פ"ד (מ"ו.) (ג) ז"ל
 ר' יוחנן (מ"ד.) (ד) ומסתמא
 פ"ג (ה) (מנחות פ"ב מ"ב.)
 (ו) נבמדכ ט"ו. (ז) ודף ז"ל.
 (ח) ופ"ג. (ט) ופ"ג ק"ה.
 (י) ופ"ג ק"ה. (יא) א"כ
 כיון דלא כבי להם ששין
 כן שמתמיהין עליו כל"כ
 כן שמתמיהין ונתיי א"י א"כ
 כן שמתמיהין עליו למה אסור
 כיון דהלכה ככ"ה. (ל) וטע'
 (מ.) (נ) ופ"ג מ"ס פ"ג
 ימות ז"ל ד"ה סוכה ופ"ג
 מנחות מ. ד"ה קרין.

תורה אור השלם
 1 ראשית דגני תירושך
 ויצרך וראשית יוצרך
 תתן לו. רב"ש י"ד
 2 תחנה משלום ונשי
 נשיתו טובה. איכה ז'
 הגהות הב"ח
 (ה) ב"י אמר רבה מתוך
 סריחו: (ו) ס"ס ז' בית
 המרחץ רבי יוחנן בר אבא
 אמר רבי יוחנן ז' חומות:
 (ז) רש"י ד"ה הלכה ופי'
 ונבטל (הולין) חייב מ"ה
 פ"ה ואפ"ל: (ח) ר' יוחנן
 ר"ה חובה לגבי חולת דיוס
 ורגלים בחמין דלא הוי
 (אב) כל כך מצוה קרי
 ליה חובה ומיס' אלוטוס:

גליון הש"ס
 נבאר והנה לביאך ה'
 צבא"י. עין קדושין ק"ק
 ט"ה פ"ה ע"ה ד"ה ומיס'
 נלאים סבת: רש"י ד"ה
 ברת קרי' אחת בת תר'
 וכו'. עין סנהדרין ספיק
 דסנהדרין: ותוס' ו"ה חית
 לו וכו' דאין תתנא פחות
 סבות פ"ה. עין גיטין דף
 כ"ה פ"ה חתנית ד"ה דלמא:

רב נסים גאון
 אינו סבור גזירה משום
 כסות לילה. עיקר דיילה
 כפי' מנחות בספק התכלת
 ודף ט' דתנו רבנן סדין
 בעצירת ב"ש שטרין
 ובית הלל מחייבין והלכה
 ככ"ה וכו'. ורב ירמא אמר
 גזירה משום כסות לילה.